

Stichting Kinderen van de Zon

Nieuwsbrief mei 2020

Land van Ravensteinstraat 31
5402 EH Uden
tel. 0413-266259
e-mail: hamaschepers@hetnet.nl
www.kinderenvandezon.org

Geachte lezer, beste donateur,

Wat hebben we tot eind december weer veel mooi werk kunnen verzetten in Peru! Begin 2020 studeerden in Ayacucho onze koksleerlingen af en konden we met een nieuwe koksopleiding starten. In Arequipa waren we druk bezig met het starten van een naaiopleiding voor onze jongeren en alleenstaande moeders. Het zag er allemaal zo mooi uit

Na de zomervakantie, midden februari, stond het team van Arequipa en Ayacucho klaar om weer aan de slag te gaan. Wij en de kinderen hadden er zin! Vroeg in maart hoorden we dat onze school gesloten zou blijven vanwege het coronavirus en dat Peru koos voor een totale lockdown. Wat een teleurstelling!

In deze nieuwsbrief wil ik de nieuwe situatie van ons team, de kinderen en hun gezinnen met jullie delen. Ondanks de onzekere tijd waarin we leven wensen de Peruaanse Kinderen van de Zon jullie een zonnige zomer en ze hopen dat jullie ons werk juist nu blijven steunen.

Veel leesplezier en een warme dank voor jullie belangstelling, Marianne Schepers.

Dankwoord van Zoila

Als coördinatrice van de vakopleidingen van Mama Alice heb ik onlangs met vreugde en nostalgie afscheid genomen van de leerlingen van de koksopleiding. Wat hebben de leerlingen veel geleerd het afgelopen jaar! Bedankt voor jullie vertrouwen; voor jullie steun bij de realisatie van ons opleidingscentrum; voor de mogelijkheden die wij hierdoor in de toekomst aan kansarme jongeren kunnen bieden; bedankt voor het denken aan deze jongeren, die voorheen niet verder konden komen in dit leven en nu dankzij jullie steun een betere toekomst kunnen creëren voor zichzelf en hun familie. Maar zeker ook dank dat wij door jullie steun voor dit zware werk beloond worden met een lach op de gezichten van onze nieuwe koks. ¡Muchas Gracias!

Zondag, 15 maart 2020

De enige zekerheid is de onzekerheid

(e-mail Marianne, voorzitter)

Lieve allemaal,

Evenals Europa is ook Peru in de ban van het coronavirus. Mijn koffers staan gepakt, klaar voor vertrek om a.s. vrijdag naar Peru te vliegen. Wat zag ik ernaar uit om voor het 20^e jaar met onze Peruaanse snottebellekes te gaan werken! Maar het coronavirus heeft anders voor mij en velen met mij bepaald. De Peruaanse regering heeft voor 90 dagen de noodtoestand afgeroepen in het land en er mogen geen vliegtuigen uit Europa en Azië meer landen in Peru. Gisteren kreeg ik een mail van de KLM dat mijn vlucht is geannuleerd.

Enkele jaren geleden schreef ik dat de enige zekerheid die we hebben in dit leven de onzekerheid is. Ieder jaar opnieuw heb ik vlak voor mijn vertrek naar Peru het gevoel dat ik nooit weg ga komen. Maar ik heb dit nog nooit zo sterk gevoeld als dit jaar. De afgelopen week heb ik me suf gepiekerd over wat wijs is om te doen, gaan of mijn vertrek uitstellen. Na ontvangst van de mail van de KLM hoefde ik niet meer na te denken, want dat werd door hun besluit voor mij gedaan. Ik kan mijn koffers weer opruimen en wederom ervaar ik dat de enige zekerheid in ons leven de onzekerheid is.

Ondanks dat ik weet dat er veel ergere dingen zijn, vind ik het toch lastig om niet te kunnen gaan, juist nu het Peruaanse team en de kinderen mijn steun zo hard nodig hebben. Net als voor alle andere mensen is ook het werk voor ons Peruaanse team heel onzeker geworden. Alle scholen in Arequipa zijn gesloten en Flor vertelde mij dat de kinderen niet meer naar ons opvanghuis Hogar de Cristo mogen komen. Ook de andere opvanghuizen waar we workshops geven zijn gesloten. In Ayacucho is ons project geslo-

ten en hebben we de juist gestarte koksopleiding moeten stopzetten.

In praktische zin kan ik niets aan deze situatie veranderen. Ik zal het moeten loslaten. Loslaten betekent niet opgeven, het is accepteren dat sommige dingen niet altijd gaan zoals je graag zou willen. Een Chinees gezegde zegt, dat geluk uit drie dingen bestaat: iets om van te houden, iets om te doen en iets om op te hopen. Ik houd met hart en ziel van mijn werk met de kinderen en gezinnen in Peru, ik zal er hier vanuit Uden met jullie steun alles aan doen om ons werk draaiende te houden en hoop van ganser harte dat ik over enkele maanden onze kinderen en het team weer veilig in mijn armen kan sluiten. Velen van jullie hebben 20 jaar geleden deze eerste stap samen met mij gezet en ik hoop dat jullie zodra de situatie het toestaat weer met mij kunnen 'meereizen'.

José en Marianne op huisbezoek bij de kleine Max.

Ik wens jullie allen veel kracht en sterkte en hoop intens dat iedereen deze periode goed doorkomt en dat jullie net als ik de moed erin houden, want dat geeft hoop in tijden van uitzichtloosheid en onzekerheid.

Een warme groet,
Marianne.

Lieve mensen, na het schrijven van bovenstaand bericht zijn we inmiddels bijna 2 maanden verder en is ook Peru in de greep van het coronavirus. Dagelijks kloppen er mensen bij ons op de deur met de vraag om voedsel en we maken ons grote zorgen over het onderwijs van onze kinderen.

In deze nieuwsbrief verwoorden Elba, directrice van Mama Alice in Ayacucho en Flor, directrice van Hogar de Cristo in Arequipa, wat het coro-

navirus voor hen, het volk, en onze kinderen en gezinnen betekent.

Onderstaand deel ik de verhalen van ONG Mama Alice in Ayacucho met jullie. Gelukkig hadden we net voor de uitbraak van het coronavirus de eerste koksopleiding in ons nieuwe opleidingscentrum afgerond.

Een nieuwe lichter enthousiaste koks in spe.

Aansluitend waren we meteen vol goede moed van start gegaan met een nieuwe groep jongeren, die ook dolgraag een koksopleiding wil volgen. Wat waren zij verdrietig en teleurgesteld, dat we ons opleidingscentrum en dus ook hun koksopleiding door het coronavirus moesten sluiten! Onderstaand deelt een van onze afgestudeerde koks, Bjota, zijn persoonlijke verhaal met jullie.

Dankwoord van Bjota, leerling koksopleiding

Mijn naam is Bjota Aldair Mejía Enciso, ik ben 18 jaar oud en geboren in Ayacucho. Mijn ouders zijn gescheiden vanwege huiselijk geweld. Mijn vader is alcoholist en maakte van ons leven een chaos, hij sloeg mijn moeder en ons als hij dronken thuiskwam. Ik heb drie broers en een zus.

We wonen in het huis van de ouders van mijn moeder. Onze vader heeft ons verlaten en liet ons achter met onze moeder. Hij heeft met een andere vrouw een nieuw gezin gesticht. Vanwege onze financiële problemen ben ik vanaf mijn 8e op eigen initiatief gaan werken. Mijn moeder verzette zich er altijd tegen dat ik werkte. Maar ik bleef het stiekem toch doen zonder dat ze het wist, omdat mijn moeder te weinig verdiende om eten van te kopen en er thuis dus niets te eten was. Ik werkte overal waar ik maar werken kon, bijvoorbeeld als sjouwer op

de markt. Ze lieten me hun vracht dragen en ze betaalden me 0,20 cent.

Ik werkte ook als hulpje in supermarkten en soms werd ik beledigd en kreeg ik klappen van de bedrijfsleider waar ik werkte. Als dit gebeurde wilde ik het huilend aan mijn moeder vertellen, maar ik kon het niet omdat ik wist dat ze dan verdrietig zou zijn en me zou verbieden te gaan werken. Wat vond ik het moeilijk om nooit een omhelzing te krijgen juist als ik dat hard nodig had en wat voelde ik me eenzaam! Maar dankzij het werk dat ik had toen ik klein was, besepte ik al op jonge leeftijd dat de wereld niet is zoals men denkt, het leven is niet zoals je het op televisie ziet.

Ik herinner me dat ik ging werken zodra de schoolvakanties begonnen, om mijn schoolbenodigdheden voor het nieuwe schooljaar te kunnen kopen. Dat jaar ging ik met enkele familieleden werken in Lima en toen ik iets verkocht, betaalde de klant me met vals geld. Toen mijn baas hier achterkwam kreeg ik twee dagen niets te eten en liet hij me op straat slapen. Ik was erg bang en ik huilde als nooit tevoren. Ik haatte mijn vader omdat hij ons had verlaten; ik vroeg me af waarom hij ons had verlaten, waarom hij een ander gezin had gekregen en voor hen werkte en ons was vergeten; ik vroeg me af waarom ik moest werken en ik niet net als andere kinderen lekker kon spelen; waarom ik nooit met kerst een cadeautje kreeg. Telkens als ik moe was, dacht ik eraan dat ik moest werken om geen honger te hebben en om iets te eten mee naar mijn huis te kunnen nemen.

Het eindexamen is in zicht.

Al van jongs af aan vond ik het heerlijk om samen met mijn moeder in de keuken te werken. Ik hield ervan om haar te zien koken en haar

gezelschap te houden, ik vond het fijn om bij haar te zijn en haar glimlach was voor mij een reden om verder te komen in het leven. Op school was ik niet het slimste kind, maar ik werd door verschillende leraren gesteund. Op school leerde ik vrienden kennen, die hun leven of hun toekomst niet belangrijk vonden. Ze leefden bij de dag en zochten spanning. Ik begon met hen mee te doen, we gingen naar feestjes, ik kwam pas laat in de nacht thuis of soms helemaal niet. In die periode kwam mijn vader terug en wilde me corrigeren. Hij wilde me slaan, zodat ik weer op het juiste pad zou komen. Ik accepteerde dit niet, want met welk recht kwam hij mij verwijten maken, terwijl hij ons in de steek had gelaten? Ik vertelde hem wat ik van hem vond en hij vertrok.

In die moeilijke periode leerde ik de ONG Mama Alice kennen en zonder erbij na te denken schreef ik me in voor een koksopleiding. Mama Alice opende voor mij de deuren van haar familie, waar ik mensen leerde kennen waarvan je niet gelooft dat ze bestaan. Goede en geweldige mensen, die me hielpen vooruit te komen. Ik vond een knuffel op een punt in mijn leven dat ik die het meest nodig had; ik vond woorden van troost en aanmoediging; ik vond motivatie; ik vond mensen die om me gaven en die zich zorgen om mij maakten. Ik werd wakker en realiseerde me wat ik met mijn leven aan het doen was: ik begon weer te dromen en ik wilde weer opnieuw gaan leven.

Onze nieuwe trotse kok Bjota met zijn moeder en zus.

Toen ik aan de koksopleiding begon had ik niet veel kennis van koken. Wat ik wel wist was dat dit mijn droom was, de kans van mijn leven. Mijn klasgenoten lachten me uit als ik een vraag stelde, maar dat kon me niets schelen, omdat ik beetje bij beetje allerlei nieuwe dingen leerde en kon laten zien dat ik ook elke dag iets nieuws wilde leren. Tijdens mijn studiejaar zag ik

klasgenoten opgeven en de vakopleiding verlaten, maar ik ben de ONG Mama Alice eeuwig dankbaar dat ze mij hun steun aanboden toen ik voelde dat mijn leven op instorten stond.

Onlangs ben ik afgestudeerd en nu werk ik in het restaurant van Mama Alice, QuinoaQ en ik wil hier blijven werken. Ik zal me op alle fronten inzetten om iedereen te laten zien, dat ik het kan. Ik ben trots op mezelf en op alles wat ik heb bereikt. Heel erg bedankt, Marianne en alle donateurs, want zonder jullie hulp had ik deze studie nooit kunnen doen. Jullie hebben me niet alleen een vakopleiding en een baan gegeven, maar jullie hebben ook mijn leven gered. ¡Muchas gracias!

Spannende coronatijden in Ayacucho, Peru *(verslag Elba, directrice Mama Alice, Ayacucho)*

Na de zomervakantie, eind februari, stond het hele Mama Alice team weer klaar om aan de slag te gaan met de kinderen in Yanama. We hadden 2019 geëvalueerd en de doelstellingen en programma's voor dit nieuwe schooljaar waren klaar. De scholen zouden enkele dagen later hun deuren wopen. Het team hing posters op vele plekken in de wijk Yanama om de kinderen uit te nodigen voor onze activiteiten. Wat waren onze leerlingen enthousiast ons weer te zien! Zij hadden ons net zo gemist als wij hen.

Wat had het team weer zin in het nieuwe schooljaar!

In de eerste week van maart hoorden we hier in Ayacucho de eerste berichten over het coronavirus, een virus dat zich heel snel over de wereld verspreidde. Dat deed me eraan denken dat onze grote vriendin Marianne op het punt stond haar jaarlijkse reis naar Peru te maken. Ik stuurde haar een berichtje, waarin ik zei dat ze haar leven niet op het spel moest zetten voor deze reis en dat ik me zorgen over haar maakte.

Marianne zei zoals altijd dat ik me geen zorgen hoefde te maken en dat er niets zou gebeuren, maar dat als de situatie zou verslechteren ze haar reis zou cancelen. En dus wachtten we zoals afgesproken op bericht van haar.

De dagen gingen voorbij en in de week van 9 maart hoorden we in Peru al heftige geluiden over de coronapandemie in ons land. We wilden allemaal wel doof zijn, of beter gezegd de berichten over deze pandemie niet horen. Op 13 maart gebeurde wat we allemaal al vreesden, de regering van Peru kondigde vanaf 16 maart de noodtoestand af in ons hele land. Dit leek wel een nare droom, een nachtmerrie. We moesten allemaal dingen regelen op het kantoor van Mama Alice, iedereen keek me aan en vroeg me of het waar was wat er gebeurde. Het was één grote verwarring en een onmogelijke opgave om van het ene op het andere moment ons levenswerk los te laten. Samen met enkele teamleden nam ik de benodigde maatregelen om ons kantoor goed achter te laten en als laatsten verlieten we die dag het kantoor, met een knoop in onze maag en een verdrietig gevoel, alsof we ons overgaven en een strijd, die nog moest beginnen, al verloren hadden.

Blijde gezichten bij ontvangst eerste voedselpakket.

Toen ik die avond thuiskwam, begon ik na te denken over wat er eigenlijk allemaal gebeurde. Ik dacht aan Marianne, die ons had laten weten dat haar reis door de KLM gecanceld was en ik stuurde haar een appje om te vragen hoe het met haar was. Toen ik hoorde dat ze heel ziek in bed lag maakte me dat ontzettend verdrietig en bezorgd. Allereerst dacht ik aan de verre afstand die ons scheidde, want tussen ons was niet alleen een werkrelatie geboren maar ook een oprechte vriendschap. Ik dacht aan al onze mooie gesprekken, haar tomeloze energie en aan alles wat we samen gedeeld en beleefd hebben. Ik voelde me diepbedroefd en machteloos, nooit

had de afstand tussen Peru en Nederland groter gevoeld dan nu. Uit haar reactie op mijn Whatsapp berichtje voelde ik dat ze totaal geen energie had. Ik begon na te denken over alle huisbezoeken die ze hier altijd maakt, om te kijken hoe het met de gezinnen en de kinderen gaat. Het is net als wanneer een moeder ziek wordt en de kinderen zwijgen, hun gevoelens verbergen, verdrietig zijn en afwachten. Ons hele team maakte zich zorgen over de gezondheid van Marianne. Elke dag stuurde ik haar een berichtje om haar veel sterkte te wensen en haar te zeggen dat we haar hier nodig hebben, dat ze moest vechten niet alleen voor zichzelf, maar ook voor haar Peruaanse familie die haar nodig heeft en op haar wacht. Toen Marianne weer wat energie had bleef ze in onze Whatsapp gesprekjes vragen hoe het met mij ging, met het team en vooral hoe het met de kinderen en gezinnen ging. En toen ik haar zei dat ze moest stoppen met zich zorgen te maken over ons en dat ze haar energie moest bewaren om te herstellen, zei ze dat ze juist voor ons en voor de kinderen en gezinnen in Yanama nieuwe energie wilde krijgen om met ons door te knokken, omdat ze nog niet klaar is hier in Peru. Zoals altijd verraste Marianne ons met haar energie en haar voortdurende strijd om haar ding te doen. Wat was ik blij toen Marianne me na een paar weken appte dat haar koorts aan het zakken was en dat ze zich wat beter voelde! En toen voelde ik voor het eerst dat het goed ging komen. De kleine grote Marianne won haar strijd en was weer in staat om met ons verder te strijden.

Wegblokkades en gezinnen in quarantaine in Yanama.

Het gezondheidssysteem in Peru is niet goed. Lima, de hoofdstad van Peru, heeft wat reanimatie- en beademingsapparaten die iets geavanceerder zijn dan in andere grote steden, maar hier in Ayacucho is ons gezondheidssysteem erg slecht. We hebben vier beademingsapparaten voor een bevolking van

ongeveer 700.000 inwoners. Vanuit deze wetenschap probeerde de regering zo goed en slecht als het kon het land voor te bereiden, om de coronapandemie het hoofd te kunnen bieden. Maar door het feit dat we een niet goed gedisciplineerd land zijn, werden ook snel de eerste besmettingsgevallen in alle districten van Peru gemeld. Ayacucho was een van de laatste 10 districten waar het coronavirus opdook, maar de minachting voor de oproep van de overheidsinstantie om in huis te blijven heeft geleid tot een toename van het aantal infecties. Onze grootste zorg op dit moment is dat veel mensen besmet zijn, waardoor er steeds meer slachtoffers vallen. Het meest trieste is dat de hele straathandel is stil komen te liggen en mensen hun baan verliezen, veel bedrijven zijn lamgelegd en/of failliet gegaan. Daarom is de werkloosheid nu nog groter en zijn er talloze gezinnen die geen geld meer hebben om eten te kopen. Als er in Ayacucho te veel mensen ziek worden zullen ze niet kunnen worden geholpen vanwege de beperkte middelen in de gezondheidszorg en zullen we moeten hopen en bidden dat we deze ziekte thuis weten te overleven. De situatie voor veel gezinnen is onhoudbaar geworden. Bij gebrek aan inkomsten kunnen de gezinnen de huur niet meer betalen en worden uit huis gezet. Een groep van 1.000 mensen is met gevaar voor eigen leven aan een voettocht van 300 kilometer naar hun geboortedorp begonnen, in de hoop dat zij bij familie kunnen intrekken en daar gratis kost en inwoning krijgen.

In deze coronatijd is de politie echt onze beste vriend.

De president van de regionale regering van Ayacucho heeft een paar dagen geleden aangekondigd, dat als de bevolking de quarantaine maatregelen van de noodtoestand blijft negeren dit tot een regelrechte ramp zal leiden, omdat de politie en het medisch personeel hebben bedreigd te gaan staken. Allereerst

vanwege het negeren van de regels door de bevolking en ten tweede vanwege het gebrek aan beschermende materialen waardoor het personeel het risico loopt op besmetting. In de afgelopen dagen zijn veel personeelsleden van de sociale ziektekostenverzekeringsposten positief getest op het coronavirus en men roept nu eindejaarsstudenten van de opleiding gezondheidswetenschappen op om zich te melden.

Voedselpakkettentransport door onze teamleden.

Het ministerie van Volksgezondheid probeert nu gezondheidsapparatuur aan te schaffen, zoals beademingsapparaten, geschikte kleding, tests voor het opsporen van corona en men probeert nieuwe ziekenhuizen te implementeren. Helaas komt zoals altijd ook hierbij de corruptie weer om de hoek kijken. Volgens de media worden door de schaarste alle prijzen van deze apparatuur opgeschroefd, gekochte tests voldoen niet aan de voorwaarden en moeten daarom worden geretourneerd. Ook probeert de Peruaanse regering meer grip te krijgen op de thuisquarantaine van het volk, want die regel werkt helaas niet. Dit hoopt men op te lossen door al het volk te verplichten op zondag thuis te blijven, door vrouwen de mogelijkheid te bieden om op maandag, woensdag en vrijdag een boodschap te gaan doen en de mannen op dinsdag, donderdag en zaterdag. Gaat men toch zonder een geldig bewijs de deur uit dan is dat op straffe van arrestatie. Maar helaas gehoorzamen in veel gevallen de mensen nog steeds niet, niet omdat ze niet willen maar omdat ze om financiële redenen niet thuis kunnen blijven zitten.

Ook het team van Mama Alice moet zich aan deze regels houden. We doen ons werk met hart en ziel en maken ons veel zorgen. Uiteraard over

onze eigen gezinnen en families, maar zeker ook over de gezinnen en kinderen van Yanama, die op alle mogelijke manieren proberen contact op te nemen met onze leerkrachten. Het is voor ons een heel gepuzzel, omdat de wijk Yanama ver van het centrum ligt en doordat de wijk hermetisch is afgesloten horen we bijna niets van onze kinderen en de gezinnen. Onze maatschappelijk werkers en leraren doen hun uiterste best om met hen in contact te komen en de ouders zeggen unaniem dat ze aan het overleven zijn, al dagen geen eten meer hebben en dat ze ons erg missen. Het is moeilijk voor hen en voor alle andere gezinnen in Peru. Veel van onze Yanama-gezinnen hebben maar sporadisch werk, zoals straatverkopers, dagloners, metselaars, timmerlieden enz. Nu er een bevel is om thuis in quarantaine te blijven, kunnen ze er niet op uit gaan om in hun levensonderhoud te voorzien. Met als consequentie, geen eten. De gemeenten hebben een budget gekregen om voedselpakketten te geven aan gezinnen die geen financiële inkomsten hebben. Daarom heeft Mama Alice een groep gezinnen geselecteerd, die in extreme armoede leven en wij hebben deze lijst naar de gemeente gestuurd. De gemeentebestuurder vertelde ons dat ze hiermee rekening zouden houden, maar de corruptie viert ook hier weer hoogtij en onze gezinnen hebben dit voedselpakket niet ontvangen. En degenen die wel een pakket kregen moesten hiervoor S/.10,00 soles betalen, geld dat in de zakken van de mensen van de gemeente verdween.

De eerste voedselpakketten worden rondgebracht.

We waren dan ook erg opgelucht toen Kinderen van de Zon hun bezorgdheid over deze situatie uitsprak en onmiddellijk een budget beschikbaar stelde om voedsel voor deze gezinnen te kunnen kopen. Inmiddels hebben we die boodschappen gedaan, de pakketten zijn gemaakt en enkele van onze teamleden zijn de pakketten in Yanama

gaan verdelen, vergezeld van een mooie kaart om hen sterkte te wensen, een spelletje en creatieve activiteiten voor de kinderen. Zeer voldaan en ontroerd over de dankbaarheid, de blijdschap en de tranen van de gezinnen kwamen de teamleden terug naar Mama Alice.

Ook de bevolking van Quinoa was ons zeer dankbaar en stuurde veel lieve berichtjes. Daar hebben we door de corona uitbraak helaas ons opleidingsrestaurant moeten sluiten. En dat terwijl we juist met een nieuwe enthousiaste groep koks in spe een nieuwe koksopleiding waren gestart. Na het sluiten van ons restaurant hebben we onze vlees- en visvoorraad aan de armste gezinnen van Quinoa geschonken, om ook hen een hart onder de riem te steken in deze moeilijke tijd. Ook hier zullen we ons hoofd over moeten gaan breken hoe we na de totale lockdown onze koksopleiding weer kunnen hervatten.

Voedsel en leer- en spelmaterial voor de kinderen.

In Yanama is het besmettingsgevaar extra groot, aangezien de bewoners van deze wijk geen water en riolering hebben. Het is voor hen onmogelijk om de hygiëne voorschriften, om coronabesmettingen te voorkomen, na te leven. Het bestuur van de wijk Yanama heeft meteen beschermende maatregelen genomen voor de bewoners en blokkeerde alle toegangswegen voor iedereen die niet in de wijk woont. Daarom konden we onze voedselpakketten alleen bezorgen onder begeleiding van de politiecommissaris van Yanama. Tot onze grote schrik kregen we een paar dagen geleden het bericht, dat die agent positief getest is op Corona. Dit baart ons veel zorgen, omdat onze collega's Jorge, José en Yuri contact met hem hebben gehad. We hopen dat alles goed met hen gaat en dat zij niet besmet zijn met corona. We moeten er goed over gaan nadenken hoe wij ons

werk, en de kinderen en gezinnen van Yanama hun leven, moeten voortzetten, nu en in de toekomst, want een ding is zeker dat deze situatie ieders leven zal veranderen.

Als team hebben we besloten om 10% van ons maandsalaris in een potje te doen, om financiële steun te kunnen bieden aan onze leerlingen of iemand van het team als zij corona krijgen en geen geld voor de behandeling hebben.

Een witte vlag, het teken van overgave, van honger.

Inmiddels maakt het straatbeeld ons duidelijk hoe schrijnend de situatie bij de meeste gezinnen is: in de bijna lege straten staat bij de meeste huizen een witte vlag voor de deur, de vlag van overgave, het symbool dat men zich overgeeft aan de quarantaine, een schreeuw om hulp en aandacht, het signaal dat men al dagen niets meer te eten heeft.

We willen alle gezinnen vaker een voedselpakket geven, maar zeker ook een hygiënepakket. Zodra we een goed model voor een mondkapje hebben en weten welke stof we hiervoor moeten gebruiken, willen we de moeders van de naaiopleiding de opdracht geven om mondkapjes te naaien. Het is prachtig dat andere organisaties al hebben aangegeven dat ook zij mondkapjes willen laten maken door onze moeders. En we zijn nieuwe werkplannen aan het bedenken en ontwikkelen, om ook tijdens deze coronacrisis de kinderen en gezinnen toch onderwijs te kunnen bieden. Wij voelen een sociale- en morele verantwoordelijkheid voor onze kinderen en gezinnen in Yanama. We willen blijven vechten voor het welzijn en de toekomst van deze kinderen en de beste oplossing zoeken om deze crisis het hoofd te bieden en toch door te kunnen gaan met ons werk, want als dit voor ons al een

moeilijke tijd is, dan is deze coronacrisis voor onze kinderen en gezinnen een regelrechte ramp. Elk lid van ons team zit thuis nieuwe plannen en mogelijkheden voor te bereiden om door te gaan met ons onderwijsprogramma, aangezien de overheid heeft aangegeven dat de schoollessen virtueel of op televisie zullen worden gegeven.

We zijn ons er ook van bewust dat we, voor het ontwikkelen van deze virtuele lessen, veel dingen nodig zullen hebben, zoals laptops, Internet, een technicus die helpt bij de installatie van de computers en toegang tot virtuele lesprogramma's. We hopen intens donaties te krijgen voor de aanschaf van laptops, zodat ook onze kinderen, net als vele andere kinderen, de virtuele lessen kunnen gaan volgen en dat onze leerkrachten hen kunnen begeleiden met het maken van hun huiswerk.

Grote dankbaarheid en opluchting bij de gezinnen.

Naast mijn zorgen over de gezinnen en kinderen in Yanama, kinderen die vaak niet veilig zijn thuis en hun veiligheid zoeken op school en bij ons, maak ik me ook persoonlijk grote zorgen en ik ben gestrest, omdat ik erover moet waken dat niemand bij mij thuis ziek wordt. Dat is heel moeilijk voor mij omdat ik voor mijn 80-jarige moeder zorg die Alzheimer heeft. Ieder moment van de dag vraagt ze wat er gebeurt, ze is vaak erg onrustig, wil gaan wandelen, maar als ik haar uitleg dat we niet naar buiten mogen is ze dat twee seconden later alweer vergeten en zegt ze dat ik haar bewust gevangen houd. Er zijn dagen dat ik een verkoudheid voel opkomen en denk ik dat ik misschien besmet ben. Maar gelukkig is dit niet zo en ik realiseer me dat dit door de angst en de stress komt. Als alleenstaande moeder heb ik ook de zorg over mijn tienerzoon. Ook hij moet digitale schoollessen volgen, maar vaak werken het internet en de computer niet. We leven van dag tot dag en het lijkt alsof de afgelopen maanden ons leven volledig stilligt. Het is een heel moeilijke situatie, vaak denk ik

dat het een nare droom is en dat ik weldra wakker word en dat alles dan weer normaal is.

Aan de andere kant hebben we ook een sprankje hoop, dat alles weer goedkomt met de hulp van alle lieve mensen, die samen met ons de armoede en ongelijkheid bestrijden en ons werk tot op de dag van vandaag steunen met hun donaties. We hopen dat God jullie beschermt, dat het goed met jullie gaat, dat jullie projecten als Kinderen van de Zon blijven steunen, zodat ze onze kinderen ook tijdens deze zware coronacrisis kunnen blijven helpen. We denken aan jullie in onze gebeden en danken jullie voor jullie grote hart. Het ga jullie goed!

En wat mis ik ook Flor en de kinderen in Arequipa! Onderstaand deel ik de brieven van Flor, directrice Hogar de Cristo, met jullie en van enkele meisjes van het opvanghuis Restaurando Esperanza in Arequipa.

Marianne op huisbezoek in Arequipa in 2019.

Covid-19, een strijd voor iedereen *(verslag Flor in Arequipa)*

Op 6 maart om 11.00 uur sprak de Peruaanse president, Martin Vizcarra, vergezeld van de minister van Volksgezondheid, het volk toe dat het eerste geval van het coronavirus in Peru was vastgesteld. Een Peruaanse piloot had van een van zijn reizen het virus mee teruggebracht naar Peru. De autoriteiten meldten dat alle mensen die in dat vliegtuig zaten, zouden worden opgespoord en thuis in quarantaine zouden worden geplaatst, om zo deze epidemie in te dammen en verspreiding van de ziekte te voorkomen.

Ondanks dat deze besmetting in Lima geïsoleerd was, gingen alle alarmbellen af en waren op het nieuws de gebreken van ons gezondheidssysteem

het gesprek van de dag. Volgens de informatie van de voorzitter van de Peruaanse Vereniging voor Intensieve Geneeskunde, Dr. Jesús Valverde, heeft Peru 2 IC-bedden per honderdduizend inwoners, slechts 700 geregistreerde intensive care-artsen en 2.000 gespecialiseerde IC-verpleegkundigen op een bevolking van 32.625.948 inwoners. Het ziekenhuis in Arquipa, waar ik woon, heeft slechts 4 IC bedden op een inwonersaantal van 1 miljoen mensen. De coronapandemie confronteert ons met bijna alleen maar bezette IC-bedden, waardoor er maar 10% van de nationale capaciteit beschikbaar is.

Flor deelt voedselpakketten uit aan de moeders.

Dit ontmoedigende uitzicht en de geleidelijke toename van besmettingen vroeg om urgente maatregelen van de kant van de regering. Daarom werd het verplichte sociale isolement en het sluiten van de grenzen afgekondigd. Dit alles om te voorkomen, dat de pandemie catastrofaal wordt voor veel Peruanen. 30% van de bevolking heeft namelijk om economische redenen geen toegang tot gezondheidszorg en 21% van de bevolking heeft geen kans op gezondheidszorg vanwege geografische barrières.

Voor Peru zijn sociale afstand en huisarrest de enige mogelijkheden om een epidemische piek en een hoog sterftecijfer onder de bevolking te voorkomen, vanwege het gebrek aan toegang tot kwaliteitsgezondheidszorg. Peru kan zich geen piek, noch een langdurige piek, veroorloven zonder dat het toch al slechte gezondheidssysteem instort.

Aan de andere kant komt nooit sterker de sociale ongelijkheid aan de oppervlakte, die we in het land hebben, dan in deze tijden. De dagelijkse beelden die in deze weken ineens uit het

straatbeeld verdwijnen; de ongeschoolde arbeiders, straatverkopers en sjouwers zijn, samen met de rest van de burgers, verdwenen van de straat. Terwijl sommige burgers na de presidentiële aankondiging zich naar de supermarkten en markten haastten om voedsel en schoonmaakmiddelen in te slaan, bleven vele anderen verslagen en in totale onzekerheid achter, want als ik vandaag niet werk, heb ik ook geen eten. Bijna 70% van het volk heeft geen vast inkomen, ontvangt geen maandsalaris en leeft van de hand in de tand. Hoe moeten zij alternatieve manieren vinden om te overleven tijdens deze nachtmerrie?

Wat zijn de gezinnen dankbaar voor onze steun!

De Peruanen die onze sociale geschiedenis hebben overleefd, hebben een van de ergste inflaties meegemaakt, terrorisme door gewapende groepen, staatsterrorisme en jarenlange armoede en bezuinigingen om onze economie te herstellen en te stabiliseren. We hebben geleerd om te berusten en positief te blijven. Dat heeft ons de kracht gegeven om door te gaan, omdat we weten dat we altijd op onszelf zijn aangewezen. Tientallen jaren geleden heeft de regering ons ervan overtuigd, dat de staat er is om de economie gezond te maken en stabiel te houden. En dat terwijl er niets veranderde. Echter, tegenover deze nieuwe vijand, het coronavirus, dat van ver is gekomen en door een wending van het lot de hele wereld heeft besmet, hebben we nu een president die zich realiseert, dat een land zijn bestaan dankt aan zijn landgenoten, omdat zij degenen zijn die het land betekenis geven. Deze regering heeft aan de kwetsbare bevolking, de bevolking in extreme armoede, een voedselpakket en een eenmalige kleine financiële tegemoetkoming gegeven om de maanden in quarantaine vol te kunnen houden. Hiervoor moesten vaders of moeders urenlang lopen van hun dorp hoog in de bergen naar de bank in het centrum van de stad.

Rijendik, veel te dicht op elkaar en zonder mondkap, stonden de mensen een hele dag op hun beurt te wachten en velen kregen uiteindelijk nul op hun request. Die maatregel bood de ongeschoolde arbeiders een paar dagen verlichting, maar Marianne en ik kwamen er al snel achter dat de namen van de gezinnen van onze kinderen niet op die lijsten van de regering voorkwamen. Om die reden ontvingen ze niet die financiële overheidssteun en kregen ze geen voedselpakket, ondanks dat ze deel uitmaken van de bevolking. Vanaf dat moment proberen het team en ik contact op te nemen met de ouders van onze kinderen en zodra we op de hoogte zijn van hun precare situatie proberen we hen te helpen in de hoop hun situatie te verlichten.

De steun is ook voor dit gezin een geschenk uit de hemel.

Terwijl ik deze klus probeerde te klaren kwam er vanuit Nederland een nieuw verontrustend bericht, dat Marianne het virus had opgelopen en met hoge koorts in bed lag. Ook al woont zij ver weg, probeerden we toch dichtbij haar te zijn en haar onze liefde en kracht te geven om deze ziekte te overwinnen. Het leven heeft ons samengebracht en we bewandelen samen hetzelfde pad en aan deze kant van de planeet begonnen we met alle mensen die van haar houden voor haar gezondheid te bidden, een gebedscirkel, elke dag om 22.00 uur 's avonds. Ondanks haar eigen ziekbed, maakte Marianne zich zorgen over het lot van onze kinderen en hun gezinnen en wat waren we blij dat Kinderen van de Zon meteen aangaf financiële middelen ter beschikking te stellen om ook deze gezinnen te helpen met voedselpakketten! Bovendien konden we de gezinnen een klein bedrag in contanten geven, zodat ze ook wat vers voedsel en luiers voor de kinderen kunnen kopen. Het raakte me dat Marianne, ondanks haar ziekzijn en de onzekerheid over deze onbekende en nog

niet te genezen ziekte, aangaf dat het haar een goed gevoel gaf dat ze vanuit haar bed met deze steun toch de honger en de pijn van onze kinderen wat kon verlichten.

Met deze toestemming was het tijd om in actie te komen. Het was vreemd en beangstigend om de veiligheid van ons huis te verlaten en de onveiligheid van de straat op te zoeken. De lege straten, zonder verkeer, en het zien van de angst op de met maskers bedekte gezichten van de leveranciers in de bevoorradingscentra, confronteerde mij met de realiteit waarin we nu leven. De afstand die ik bewaarde, die normaal gesproken als minachting had kunnen worden beschouwd, is nu het gebaar van solidariteit dat elke Peruaan eraan herinnert dat onze manier van leven is veranderd en we weten niet hoe lang dit zal duren.

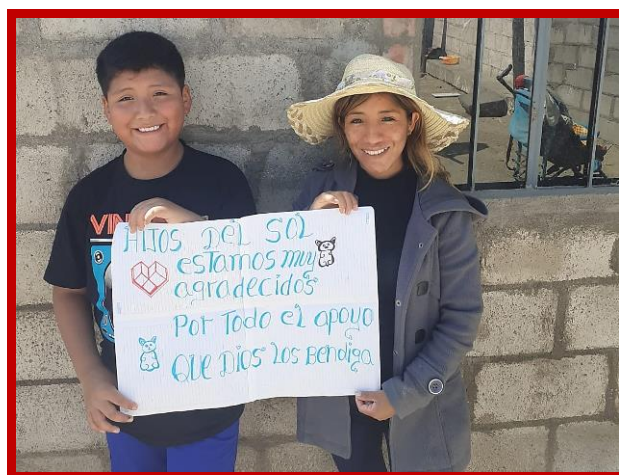

Politie en soldaten waken over de quarantaine regels.

Terwijl ik met een briefje, met daarop de goedkeuring om boodschappen te doen, de straat op ging, zag ik soldaten en politieagenten die de straten bewaakten. Hiermee laten zij ons zien dat zij nu onze helden zijn, die erop toezien dat we allemaal de quarantaine regels respecteren en dat zij over onze gezondheid waken. Het ontroert me dat deze mensen hun eigen angst bedwingen en zichzelf dagelijks blootstellen aan het besmettingsgevaar om onze veiligheid te garanderen. Bij het zien van deze realiteit word ik er nogmaals op gewezen hoe kwetsbaar we zijn voor deze pandemie. Door mijn hoofd gaat het aantal gevallen dat al in onze stad en in het land geregistreerd is en het aantal overleden mensen. En als ik het in aantallen benoem en vanaf een afstand bekijk lijkt het minder pijn te doen, maar op ieder moment kan het een van ons zijn, een van de mensen van wie we houden of die we kennen, of als ze niet worden geholpen

kunnen het de ouders van onze kinderen zijn. De realiteit is wreed en te midden van al deze ellende moeten we blij zijn dat wij de gevende partij zijn in plaats van degene die moet ontvangen.

We hebben de ouders van onze kinderen gebeld om één persoon van het gezin, op een vastafgesproken tijd, naar ons opvanghuis te sturen om samenscholing en drukte te voorkomen. We hebben voedselpakketten samengesteld in de hoop dat het gezin weer even iets te eten heeft, zolang de ouders niet kunnen werken. Tegelijkertijd ging er ook een andere zorg door ons hoofd. Veel moeders verkopen eten op straat en zou er ooit nog iemand eten van onze moeders willen kopen, eten dat open en bloot op straat staat.....?

We zijn intens dankbaar en God zegene jullie.

Bovendien denken we eraan dat hun levensomstandigheden bijna onvereenigbaar zijn met de aanbevelingen van het Ministerie van Gezondheid. De gebieden waar zij wonen hebben geen sanitaire voorzieningen en geen water en riolering. Quarantaine zal voor hen een kruisweg zijn, want dit betekent dat ze met 6 of 7 personen in twee kamers van 3 vierkante meter wonen, met weinig ventilatie en nauwelijks licht, met een televisie die alleen een open signaal heeft en in de meeste gevallen alleen een radio op batterijen.

De waarschuwingen om veelvuldig de handen te wassen zijn voor hen tips die ze, hoe graag ook, niet kunnen naleven. Water, zeep en desinfecterende gel zijn producten die anderen kopen, niet zij, omdat geld voor hen voedsel betekent en zeep en desinfecterende gel voor hen "luxe" artikelen zijn. Tel hierbij ook ziektes zoals astma en dengue op. Zo iets normaals als

een koelkast in huis hebben maakt geen deel uit van de realiteit van deze gezinnen, omdat 50% van de Peruaanse bevolking geen koelkast heeft waar ze voedsel in kunnen bewaren. Een koelkast is voor hen veel te duur en dit betekent dat ze dit apparaat op krediet zouden moeten kopen. Maar het afsluiten van een lening is hier in Peru ontzettend duur. Bovendien moeten ze dan elektriciteit in huis hebben, wat voor de meeste gezinnen ook onbetaalbaar is. En als iemand hen een oude gebruikte koelkast schenkt, wordt deze gebruikt als voorraadkast omdat het gebruik ervan de prijs van hun elektriciteitsrekening verhoogt.

Ouders komen hun pakket ophalen bij Hogar de Cristo.

Van Marianne heb ik geleerd om te denken in mogelijkheden in plaats van in moeilijkheden en samen zijn we ernaar gaan kijken wat we kunnen doen, ondanks de beperkingen en problemen die door deze pandemie zo pijnlijk naar boven zijn gekomen. En gaandeweg het brainstormen voelde ik bij mezelf de kracht om dit project voort te zetten en ervoor te blijven gaan om deze sociale ongelijkheden te veranderen. We verdienen het allemaal om onze huizen te voelen als een veilig fort en een plek die ons troost biedt. Bij het overhandigen van de voedselpakketten raakte het ons te horen van veel moeders, die het pakket kwamen ophalen, dat ze al weken geen voedsel en geen geld meer hadden. Toen we hen los van het eten ook nog een kleine financiële bijdrage van S/20 (€5,00) gaven kregen ze tranen in hun ogen en bleven ons onophoudelijk bedanken voor de vrijgevigheid van de donateurs, omdat zoals ze ons vertelden ze zelfs geen sol meer hadden om het vervoer naar huis te betalen na het ophalen van het eten.

Wat gaf het ons een goed gevoel eindelijk weer te voelen dat we iets kunnen betekenen voor onze kinderen en gezinnen in deze zware strijd!

En we waren ook ontzettend blij te horen dat Marianne beetje bij beetje aan de beterende hand was, maar we blijven allemaal voor haar bidden. Daarnaast zoeken we via virtuele vergaderingen met het team en ons netwerk naar de beste manieren om onze workshops bij kinderen te krijgen en bij de opvanghuizen waarmee we samenwerken. Inmiddels geef ik al twee weken workshops via Skype aan de meisjes van Restaurando Esperanza over hygiëne voorschriften rondom het coronavirus. Dit kan ik doen dankzij het feit dat dit opvanghuis Internet heeft. Werken met onze kinderen die thuis wonen is veel ingewikkelder, omdat ze thuis geen smartphones, Internet of computers hebben. Inmiddels geeft ook de staat huiswerk aan de schoolgaande jeugd via het staatskanaal en de radiostations, maar helaas zijn onze kinderen daar niet mee geholpen.

Dank je wel Kinderen van de Zon voor jullie steun!

Voorlopig bekijken we de haalbaarheid van het sturen van voorbeelden en materialen naar de kinderen thuis om de workshops te kunnen continueren, zodat ze niet de verbeteringen in hun gedrag en de vooruitgang die ze op school hebben geboekt weer verliezen. Het is een spannende nieuwe uitdaging, het bieden van virtuele workshops en het oplossen van de communicatieproblemen met de kinderen en gezinnen in deze precaire omstandigheden.

Wat is het een voorrecht om na thuiskomst terug te keren in een veilig huis, dat ons veiligheid biedt en beschermt tegen besmetting, dat we een kraan kunnen openzetten en water hebben en de benodigde spullen om onszelf te desinfecteren, een voorrecht dat vele anderen niet hebben en het maakt me dankbaar en triest tegelijkertijd als ik hieraan denk. Op dat moment herinnerde ik me dat een van de moeders, aan wie we een

voedselpakket gaven, me vertelde dat ze overweegt terug te keren naar haar geboortedorp, dat in het hoog gelegen Andesgebergte ligt, 260 km van de stad Arequipa, te voet, met haar man en al haar kleine kinderen, omdat ze radeloos en wanhopig zijn van de onzekerheid en niet te weten wat ze hier moeten doen. Haar plan was, zoals ze me vertelde, om 's nachts met het hele gezin op pad te gaan (omdat vervoer verboden is, er geen openbaar vervoer werkt en de grenzen tussen steden en dorpen ook gesloten zijn). Halverwege hun voettocht zou haar man dan in sommige meren kunnen vissen om de honger te stillen, totdat ze het huis van families op het platteland hebben bereikt. In de hoop dat ze bij hun familie meer kans maken op dagelijks eten en ze niet ziek zullen worden van de honger, zoals hier in Arequipa. Dat verhaal deed mijn hart ineens krimpen en ik hoop dat ik die wanhopige moeder ervan heb weten te overtuigen om dat dwaze idee te laten varen, hoewel ik me heel goed realiseer dat er een groot verschil is tussen het horen hoe zij leven dan om de hoofdrolspeler te zijn in deze beangstigende realiteit. Hun strijd is niet alleen een gevecht tegen het virus en het beschermen van hun gezondheid, maar het is ook een strijd tegen honger en armoede.

Darwin en zijn moeder bedanken ons voor onze steun.

Ik kom tot de conclusie dat deze families ook de helden zijn van deze situatie, hun wanhoop is niet omdat ze niet naar buiten kunnen, of omdat het hen niet is gelukt om toiletpapier of alcoholgel te kopen. Hun wanhoop gaat over echte en grote problemen, zoals geen eten hebben voor hun kinderen. Ze weten dat een gezond voedsel zorgt voor een goed immuunsysteem, wat in geval van besmetting essentieel is om deze ziekte te overwinnen. We blijven deze gezinnen volgen en zijn alert op wat ze nodig hebben, om te proberen hun situatie zo

veel mogelijk te verlichten. Maar zeker ook om naar hen te luisteren, omdat de angst zichtbaar is op hun gezichten. Ook dat is onderdeel van ons werk, dat we onszelf in hen herkennen, in die anderen, die vaak onzichtbaar zijn en hun leed met berusting ondergaan.

Digitale workshop van Flor over coronahygiëne.

We wensen jullie heel veel kracht en sterkte in deze moeilijke onzeker tijd en zijn jullie allemaal intens dankbaar voor jullie warme steun en financiële hulp, hulp die we in deze tijd nog veel harder nodig hebben dan voorheen. Jullie vrijgevigheid zet op duizenden kilometers afstand angst om in rust, bij gezinnen die een andere taal spreken maar een dankbaar en hoopvol hart hebben, in de hoop dat het leven van hun kinderen anders zal zijn dan dat van hen.

Een warme groet,
Flor Esteban Ninnantay.

Brief Adriana Gutierrez (Adriana 1) (opvanghuis *Restaurando Esperanza*)

Ik vind het heerlijk om mijn levensverhaal met jullie te delen en in dit geval wil ik graag mijn doelen, vorderingen en dromen met jullie delen. Om te beginnen voel ik me gelukkig en ook weer niet gelukkig. Het ging zo goed met mij op school en dat maakte me gelukkig. Maar het feit dat ik een pas op de plaats moet maken en niet met mijn vriendinnen en leerkrachten kan samen zijn maakt me verdrietig. Ik wil zo graag naar de Universiteit gaan, ondanks dat het heel moeilijk is om toegelaten te worden. Maar dat gaat allemaal voorlopig niet gebeuren, want door het coronavirus zitten ik en al mijn zusjes thuis en is onze school gesloten. Mijn toekomstplan is het volgende: ik wil een toeristische opleiding gaan volgen en gids voor toerisme worden. Ik ben gek op contact maken met mensen en op reizen, vreemde talen spreken en ik houd van de geschiedenis van mijn land. Mijn grootste droom is

het maken van cruise, kennismaken met de kapitein (ik hoop dat hij een knappe jongen is 😊) en genieten van de wind en de golven.

Al vanaf dat ik in dit opvanghuis ben opgenomen voel ik de behoefte om er onvoorwaardelijk voor mensen te zijn. Ik doe dit dan ook iedere dag met veel plezier. Het is misschien niet veel wat ik doe, maar hopelijk genoeg om de mensen om mij heen gelukkig te maken. Ik hoop ooit vrijwilligerswerk te kunnen gaan doen in India of Afrika.

Adriana helpt haar zusjes als volleerd computerspecialist.

Nu we door corona thuis zitten moeten mijn zusjes thuis hun huiswerk maken en ik zie dat ze overladen worden. Ik heb me tot taak gesteld om hen hierbij te helpen en om hun huiswerk te printen. Ook al is het saai om te doen, hoop ik hiermee toch een klein beetje een verschil te maken. Daarom hoop ik dat deze ziekte snel voorbij is, want ik vind het fijn als mijn zusjes weer buiten kunnen spelen en zij zich kunnen ontspannen en plezier maken.

Gelukkig geeft Profesora Flor ons sinds twee weken digitale workshops. Daar zijn we ontzettend blij mee, want hierdoor krijgen we toch les. Tijdens onze workshop leren we nu met welke hygiëne regels we rekenen moeten houden om niet besmet te worden met het coronavirus en om verspreiding van het virus te voorkomen. Profe Flor zegt dat dit niet alleen nu heel belangrijk voor ons is maar ook in de toekomst, omdat dit virus nooit meer weg zal gaan en er altijd nieuwe virussen bij kunnen komen. En ook onze danslerares Roxana heeft haar danslessen digitaal herwat. We verheugen ons iedere keer op deze workshops, omdat onze dagen dan minder lang lijken en we lekker samen bezig zijn.

We bidden tot God dat hij ons helpt snel een vaccin te vinden en dat we niet nog meer doden moeten betreuren. Los daarvan missen we ook onze 'moeder' Sandra heel erg, omdat die door de totale lockdown niet naar ons opvanghuis mag komen en we dromen er iedere dag van om haar weer terug te zien. Het maakt me blij dat jullie mijn brief gaan lezen en dat jullie nu weten dat jullie steun aan ons opvanghuis onze harten raakt, omdat we weten dat er mensen zijn die aan ons denken en ons steunen, niet alleen met geld maar ook met hun liefde.

Dat God jullie gezondheid zegent, jullie gezinnen, huis en werk en dat hij altijd bij jullie is. Jullie zitten in mijn hart.

Adriana 1.

Digitale workshop van Flor over coronavirus.

Brief Adriana Turpo (Adriana 2) *(opvanghuis Restaurando Esperanza)*

Hallo, hoe gaat het met jullie? Mijn naam is Adriana en ik ben 14 jaar oud. Met al mijn nieuwe zusjes woon ik in het opvanghuis Restaurando Esperanza omdat ik, vanwege grote problemen met mijn stiefvader en omdat mijn moeder mij niet beschermde, niet thuis kon blijven wonen. In ons huis woont al een Adriana. Daarom hebben ze haar omgedoopt tot Adriana 1 en noemen mijn zusjes mij nu Adriana 2.

In deze coronatijd mogen we niet naar school en vanwege de quarantaine mogen we niet naar buiten gaan. Dit heeft een groot effect op alle mensen die nu niet kunnen werken en alle andere leerlingen die geen lessen kunnen volgen. Ook voor mij is deze quarantaine heel moeilijk, want ik had zoveel mooie plannen gemaakt voor dit jaar. Ik wilde nieuwe vrienden gaan maken op mijn nieuwe school, de beste worden van de

klas, mijn leerkrachten leren kennen, dansen met mijn klasgenootjes en ervaren hoe het is om in een klas te zitten met alleen maar meisjes. Daarbij ben ik heel verdrietig over wat er allemaal gebeurt hier in Peru met het coronavirus.

Ik droom van het hebben van een eigen zaak, mensen helpen die problemen in hun gezin hebben, mijn gezinsleden meenemen op een grote reis rond de wereld, wonen in een hecht gezin, het openen van een opvanghuis om kinderen te helpen en de liefde te geven die ze thuis niet krijgen. Daarom heb ik als doel dat ik na de middelbare school een studie kan gaan doen aan de universiteit, om mijn zusjes vooruit te helpen, een huis te kopen voor ons gezin, te werken, ervoor te zorgen dat mijn zusjes naar de universiteit kunnen en het opvanghuis waarin ik nu woon te helpen met alles wat ze nodig hebben.

Nu jullie een beetje over mijn leven weten, wil ik aan iedereen die mijn brief leest om een grote gunst vragen. We wonen met 24 meisjes in een huis en ik wil jullie heel graag vragen ons te helpen met datgene wat jullie hart jullie zegt te geven, zodat ook wij deze coronacrisis goed doorkomen. Dit vraag ik jullie, opdat mijn spirituele zusjes na deze coronacrisis hun gedroomde doelen toch kunnen gaan realiseren, want ik weet wat het is om vol dromen te zitten die geen werkelijkheid worden. Hier zou ik jullie intens dankbaar voor zijn.

Heel veel dank voor jullie belangstelling voor ons leven. Ik hoop dat God jullie zegent, voor jullie zorgt en beschermt tegen al het kwaad dat nu over de wereld waart. We gedenken jullie in onze gebeden.

Een lieve groet,
Adriana 2.

De meisjes helpen mee met het koken van de maaltijden.

Slotwoord door Marianne

Toen ik vorig jaar terugkwam uit Peru eindigde ik mijn laatste verhaal met de woorden: “Ik realiseer me hier in Peru altijd eens te meer dat een waardevol leven een verzameling is van dankbare momenten. Alle dankbare momenten die ik hier, dankzij mijn werk, mag beleven, maken mijn leven meer dan waardevol. De contrasten tussen ons land en Peru zijn groot. Als ik terugkom is het enerzijds altijd even wennen, maar anderzijds realiseer ik me des te meer hoe bevoorrecht ik ben. Een ding weet ik zeker, we moeten vooral doorgaan en ons geen zorgen maken over de snelheid waarmee we vooruitgang boeken. Vooruitgaan is vooruitgang en daar draait het om”.

Aan deze woorden dacht ik terug nu al bijna twee maanden in Peru alles stilligt en ook ons werk met handen en voeten gebonden is. In Ayacucho hadden we net in januari op een prachtige wijze vol trots het afstuderen van onze koks gevierd en waren we met een nieuwe groep straatjongeren aan een koksopleiding begonnen. Maar door de afkondiging van de totale lockdown moesten we ook ons opleidingscentrum sluiten. In Arequipa waren Flor en ik zover dat we meteen na mijn aankomst de eerste naaiopleiding voor de jongeren en alleenstaande moeders van ons opvanghuis Hogar de Cristo zouden starten. Het naaiatelier was ingericht, de naaimachines stonden startklaar en de leerlingen stonden te trappelen van ongeduld. En we waren heel hoopvol op voldoende financiële steun om de benodigde materialen voor de opleiding te kunnen aanschaffen. Maar ook Hogar de Cristo moest met onmiddellijke ingang haar deuren sluiten, evenals onze andere opvanghuizen waar we workshops geven. Niks koksopleiding! Niks naaiopleiding! Helemaal niks!

De scholen zijn al twee maanden gesloten en zoals het er nu uitziet zullen de kinderen tot het einde van het jaar geen les meer krijgen. Zoals jullie in de verhalen van Flor en Elba lazen is de honger onder het volk groot. Daarom zijn we begonnen met het verspreiden van voedselpakketten voor de meest wanhopige gezinnen. Een van de teamleden zei hierover het volgende: "Het was een prachtig en emotioneel moment om onze gezinnen, kinderen en adolescenten weer te zien. Een ontmoeting en gevoel dat niet in woorden is uit te drukken, enerzijds de vreugde hen te kunnen helpen en anderzijds het verdriet dat ze ons niet met een liefdevolle omhelzing konden begroeten. Het was voor hen een emotioneel moment om een voedselpakket te krijgen, hun ogen begonnen te stralen en er verscheen een glimlach op hun gezicht. Ik merkte dat ze zó blij waren hun problemen eindelijk met iemand te kunnen delen. Het was alsof zij water in de woestijn hadden gevonden. Vandaag heb ik geleerd het leven nog meer dan ooit te waarderen".

De meisjes genieten van de digitale danslessen.

Zolang de ouders van onze kinderen niet mogen werken zullen we hen met eten moeten blijven steunen. Het is dan ook triest, dat alle prachtige sponsoractiviteiten van Kinderen van de Zon, die ik op stapel had staan, zijn afgezegd. Vooruitgaan is vooruitgang, schreef ik, en een ding was voor mij meteen duidelijk: we gaan niet bij de pakken neerzitten, want stilstand is achteruitgang. Om ons werk voort te kunnen zetten hebben we dringend steun nodig voor voedsel- en hygiënepakketten voor de kinderen en gezinnen en we zullen moeten overstappen op digitaal onderwijs. Hiervoor hebben we geld nodig voor de aanschaf van laptops, want geen enkel gezin in Ayacucho heeft een computer of een smartphone thuis. Inmiddels hebben we na veel

overleg met het team hiervoor al een plan opgesteld. Ook is het belangrijk dat we zo snel mogelijk een manier vinden dat onze psychologe, de verpleegster en de maatschappelijk werkers de kinderen kunnen ondersteunen. We werken met multi-probleemgezinnen: lage sociaaleconomische status, mishandeling, verwaarlozing, verstoorde hechtingspatronen, psychische- of gedragsproblemen en veel onderlinge conflicten. In deze periode, waarin de zorgen in onze gezinnen extreem groot zijn en door de quarantaine, worden de psychosociale problemen alleen maar groter. Wat hopen we op jullie steun om ons werk te kunnen blijven doen!

Ondanks hun eigen zorgen, leeft het Peruaanse team ook heel erg mee met jullie allemaal hier in Nederland. Ik ben ongelofelijk trots op onze Peruaanse collega's en vooral super trots op onze kinderen: zoals altijd tonen zij weer een veerkracht waar wij allemaal van kunnen leren. Mede namens het Peruaanse team en alle kinderen wens ik iedereen een goede gezondheid, positieve energie en veel liefde.

Een zonnige groet,
Marianne.

Ik hoop intens dat deze nieuwsbrief voor u opnieuw aanleiding is om Kinderen van de Zon te steunen. Graag ontvang ik uw bijdrage op:

IBAN: NL74 INGB 0009 2334 76

Ten name van

**Stichting Kinderen van de Zon,
Land van Ravensteinstraat 31, Uden.**

Onze stichting is aangemerkt als een Algemeen Nut Beogende Instelling (ANBI). Dit betekent dat giften aftrekbaar zijn voor de inkomstenbelasting. Bij een schenkingsovereenkomst voor 5 jaren is het belastingvoordeel voor u het gunstigste. Voor meer info zie:

www.kinderenvandezon.org

Heel veel dank voor uw belangstelling en steun. Mede namens het bestuur wens ik u een fijne zomer.

Marianne Schepers-van Weert.